

Sygnatura akt VI Ka 419/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł.

SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r.

sprawy **skazanego Ł. S. /S./ syna M. i S.,**

ur. (...) w R.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 4 lutego 2015 r. sygnatura akt VI K 163/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. I. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 419/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej rozpoznawał sprawę o wydanie wyroku łącznego wobec Ł. S. (S.). Przedmiotem postępowania objętych zostało wszystkie osiem dotychczasowych skazań Ł. S. ujawnionych w informacji Krajowego Rejestru Karnego, a to w następujących sprawach karnych:

I. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 1420/10

II. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 1453/10

III. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 1665/10

IV. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 805/11

V. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 152/12

VI. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 782/12

VII. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 800/12

VIII. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt VI K 506/13.

W związku z tym Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem łącznym z dnia 4 lutego 2015 r. sygn. akt VI K 163/14 orzekł, że:

1. na mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk i art. 87 kk łączy jednostkowe kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 29 października 2010 r. sygn. akt VI K 1420/10 opisanym w punkcie I wyroku,

b) wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 6 lipca 2011 r. sygn. akt VI K 1453/10 opisanym w punkcie II wyroku,

c) wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 20 lipca 2011 r. sygn. akt VI K 1665/10 opisanym w punkcie III wyroku

i wymierza karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 576 § 1 kpk pozostałe rozstrzygnięcia w podlegających łączeniu wyrokach opisanych w pkt I-III pozostawia do odrębnego wykonania;

3. na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 wyroku zalicza skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt VI K 1420/10 w okresie od 20 sierpnia 2011 r. do 3 września 2011 r.;

4. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 87 kk łączy jednostkowe kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

a) wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 16 marca 2012 r. sygn. akt VI K 805/11 opisanym w punkcie IV wyroku

b) wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 17 maja 2012 r. sygn. akt VI K 152/12 opisanym w punkcie V wyroku

i wymierza karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 576 § 1 kpk pozostałe rozstrzygnięcia w podlegających łączeniu wyrokach opisanych w pkt IV i V pozostawia do odrębnego wykonania;

6. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 5 marca 2013 r. sygn. akt VI K 782/12 opisanym w punkcie VI wyroku

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 12 lipca 2013 r. sygn. akt VI K 800/12 opisanym w punkcie VII wyroku

i wymierza karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 576 § 1 kpk pozostałe rozstrzygnięcia w podlegających łączeniu wyrokach opisanych w pkt VI i VII pozostawia do odrębnego wykonania;

8. na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 6 wyroku zalicza skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt VI K 800/12 w okresie od 19 marca 2014 r. do 19 stycznia 2015 r.;

9. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w sprawie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokiem opisanym wyżej w pkt VIII części wstępnej wyroku;

10. na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Osobistą apelację od tego wyroku złożył skazany. Zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej kary i podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, że między czynami nie zachodził związek przedmiotowo-podmiotowy na tyle ścisły, by uzasadniał zastosowanie zasady częściowej absorpcji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie mu wymiaru kar łącznych orzeczonych w pkt 1 i 6 każdorazowo do 1 roku.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył co następuje:

Apelacja skazanego okazała się bezzasadną i to w stopniu oczywistym.

Ponieważ skarżący nie godził się jedynie z rozmiarem orzeczonych kar łącznych i to jedynie dwóch z trzech mu wymierzonych, wypada jedynie ogólnie wskazać, iż Sąd Rejonowy doszedł do jak najbardziej trafnego wniosku, że w okolicznościach niniejszej sprawy, uwzględniając dotychczas zapadłe wobec Ł. S. wyroki skazujące, zachodziły warunki do wydania wobec niego wyroku łącznego i wymierzenia nim trzech kar łącznych pozbawienia wolności z połączenia akurat tych kar jednostkowych, które zostały przyjęte za ich podstawę. Wymierzone zostały bowiem za zbiegające się przestępstwa oraz przestępstwo i dwa ciągi przestępstw (art. 85 kk, art. 91 § 2 kk). Ponadto były to kary pozbawienia wolności, a więc jednorodnjowe oraz w przypadku dwóch zbiegów również podlegające łączeniu z nimi z mocy art. 87 kk kary ograniczenia wolności.

Jednocześnie prawidłowo stwierdził Sąd Rejonowy, że nie było warunków do objęcia wyrokiem łącznym skazania w sprawie Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej o sygn. akt VI K 506/13, a w konsekwencji umorzył w tym zakresie postępowanie z powołaniem się na art. 572 kpk, skoro dotyczyło występku nie pozostającego w zbiegu realnym z żadnym innym przestępstwem.

Przechodząc zaś do ustosunkowania się konkretnie do podniesionego w apelacji zarzutu wskazać należy, iż był on chybiony o tyle, że kwestia relacji zachodzących pomiędzy zbiegającymi się czynami nie może być rozpatrywana w kategorii faktu, a jedynie oceny będącej konsekwencją poczynienia określonych ustaleń faktycznych. Relewantnymi (istotnymi) w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego są zaś ustalenia dotyczące treści poszczególnych skazań, a więc daty wyroków, daty czynów, okoliczności ich popełnienia, kwalifikacje prawne, rodzaje i wysokości wymierzonych kar i ewentualne późniejsze ich modyfikacji. W tym zakresie Sąd Rejonowy nie popełnił żadnego uchybienia. Na podstawie akt poszczególnych spraw, konkretnie zalegających w nich prawomocnych orzeczeń, prawidłowo ustalił bowiem powyższe okoliczności, a skarżący ich tak naprawdę nie kwestionował. Nie było więc też powodów, by powątpiewać w aktualność tych ustaleń w zakresie podlegających wykonaniu rodzajów i wysokości kar za ciągi przestępstw, za które Ł. S. został prawomocnie skazany w sprawach VI K 1453/10 i VI K 1665/10, nawet gdy część z czynów wchodzących w skład każdego z tych ciągów według aktualnego stanu prawnego, ze względu na

wysokość szkody nie przekraczającą 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę, stanowi wykroczenia z art. 124 § 1 kw. Sąd orzekający w przedmiocie wydania wyroku nie jest zaś właściwy, by rozstrzygać, że orzeczone w takim układzie kary powinny zostać zmodyfikowane przynajmniej w trybie określonym w art. 2a kw (zob. postanowienie SN z 4 marca 2015 r., III KK 362/14, LEX 1650294 wydane na tle regulacji art. 50 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. poz. 1247). Tym samym późniejsza kontrawencjonalizacja połączona z obowiązkiem zamiany kary orzeczonej za przestępstwo na karę przewidzianą za wykroczenie, jako skutkująca modyfikacją wyroku jednostkowego, powodować będzie jedynie utratę mocy przez wyrok łączny, a tym samym rozwiązanie orzeczonej nim kary łącznej. Przepis art. 575 § 2 kpk nie różnicuje bowiem przyczyn uchylecia lub zmiany wyroku, który jest podstawą wyroku łącznego. Zmiana ta może więc wynikać również z ustawowego przeniesienia czynu dotychczas przestępnego do kategorii wykroczeń (zob. wyrok SN z 12 marca 2015 r., IV KK 393/14, LEX nr 1665600).

Brak akceptacji apelującego dla wymiaru dwóch z trzech orzeczonych kar łącznych winien być zatem rozpatrywany w kategorii zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk (rażącej niewspółmierności kary). Byłby on jednak zasady tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (por. wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Tymczasem Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu kary łączne bardziej lub mniej zbliżone do najwyższych z kar podlegających łączeniu, pomimo że przepis art. 86 § 1 kk pozwalał mu na orzeczenie kar łącznych w rozmiarze od najwyższej z łączonych kar do ich sumy, z tym zastrzeżeniem, że w przypadku łączenia kar ograniczenia wolności z karami pozbawienia wolności zgodnie z art. 87 kk miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. W pkt 1 zaskarżonego wyroku orzekł karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności z połączenia kary 1 roku pozbawienia wolności, kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i kary 1 miesiąca ograniczenia wolności. Z kolei kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z pkt 6 zaskarżonego wyroku ukształtowana została z połączenia kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, kary 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu stanowiska, że granice kary łącznej, a przynajmniej górnej jej granicy, nie wyznaczają poprzednio wymierzone kary łączne. Tego rodzaju pogląd wprawdzie wyrażany do pewnego czasu w orzecznictwie Sądu Najwyższego i argumentowany prawomocnością rzeczy osądzonej (por. wyrok z 22 marca 1973 r., I KR 425/72, OSNKW z 1973 r., z. 7-8, poz. 96; wyrok z 20 marca 1995 r., II KRN 2/95, OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17) nie mógł wytrzymać krytyki w obliczu jednoznacznego brzmienia art. 86 § 1 kk.

Rzeczywiście wymiar kar łącznych we wskazanych wyżej granicach warunkowany był przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (por. wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064; wyrok SA w Krakowie z dnia 10 października 1991 r., II AKr 127/91, KZS z 1991 r., z. 10, poz. 10). Przez związek przedmiotowo-podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 r., II AKr 117/92, KZS z 1992 r., z. 9, poz. 50).

W obu przypadkach Sąd Rejonowy zastosował tzw. zasadę asperacji, a więc orzekł kary łączne wyższe od najwyższych podlegających łączeniu, dalekie jednak od ich maksimum. Skazany domaga się zaś w wypadku kary z pkt 1 orzeczenia

jej wedle zasady absorpcji, a więc w rozmiarze najwyższej z kar podlegających łączeniu. Natomiast w przypadku kary z pkt 6 oczekuje, że jeszcze bardziej będzie zbliżona do ustawowego minimum.

W przekonaniu instancji odwoławczej Sąd instancji pierwszej prawidłowo określił relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, dochodząc do jak najbardziej prawidłowego wniosku, iż nie uzasadniały one w żadnym razie wymierzenia w pkt 1 kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, wedle której winna ona zostać ukształtowana w wysokości odpowiadającej najwyższej z kar podlegających łączeniu, ani też w pkt 6 wymierzenia kary łącznej w rozmiarze bliższym najsurowszej z łączonych kar jednostkowych.

Nie zostało w ogóle dostrzeżonym przez skazanego, że w pkt 1 połączoną została również kara za przestępstwo godzące w powszechny obowiązek obrony kwalifikowane z art. 224 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP, a więc rodzajowo odległe od zbiegających się z nim dwóch ciągów przestępstw z art. 288 § 1 kk. Już tylko z tego względu nie było warunków do zastosowania zasady absorpcji. Stosuje się ją przecież wyjątkowo i to jedynie wtedy, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc w istocie jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra (por. wyrok SA w Szczecinie z 7 marca 2013 r., II AKa 1/13. LEX nr 1293731). Ma więc ona zastosowanie, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok SA w Krakowie z 20 września 2012 r., II AKa 168/12, KZS 2012/10/39). Kiedy z podanych przyczyn nie wchodziło więc w grę ukształtowanie kary łącznej z pkt 1 na poziomie 1 roku pozbawienia wolności, określenie jej wymiaru minimalnie surowiej, tj. o miesiąc, w żadnym razie nie pozwalało uznać jej za karę niewspółmiernie surową i to jeszcze w stopniu rażącym.

Podobnie w przypadku kolejnej nieakceptowanej przez skazanego kary łącznej zostało przez tegoż zbagatelizowane, że oprócz łączonych kar za czyny godzące w zdrowie ludzkie, była również kara wymierzona za rodzajowo odmienne przestępstwo, mianowicie popełniony w dniu 1 listopada 2012 r. czyn z art. 178a § 1 kk polegający na kierowaniu pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Poza tym czyny z 1 września 2012 r. (pomocnictwo do pobicia określonej osoby i udział w bójce z jeszcze innymi osobami), wcale nie były tak ściśle ze sobą powiązane, co zostało już dostrzeżone na etapie orzekania kary łącznej w wyroku jednostkowym. Ta z połączenia kary 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 6 miesięcy pozbawienia wolności określona została na poziomie 10 miesięcy pozbawienia wolności. Ten jej wymiar także i obecnie na potrzeby orzekania kary łącznej z połączenia z wymienionymi karami jednostkowymi dodatkowo kary 10 miesięcy pozbawienia wolności właściwie oddawał relacje przedmiotowo-podmiotowe pomiędzy samymi czynami z dnia 1 września 2012 r.. Jakkolwiek popełnione w tym samym dniu godziły w tożsame dobra prawne różnych osób. Jeśli dodać do tego, że związek z tymi czynami przestępstwa z art. 178a § 1 kk był jednak dość odległy, a o niczym przeciwnym nie mogła świadczyć wyłącznie niewielka odległość czasowa pomiędzy nimi, jak i też nieodległe miejsca ich popełnienia, także i kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie surową uchodzić nie mogła.

O tym, że obu kwestionowanych kar łącznych nie sposób było postrzegać w tych kategorii przemawiał również wzgląd na potrzebę prewencyjnego oddziaływania kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie przez skazanego na przestrzeni niewiele ponad trzech lat siedmiu przestępstw oraz dwóch ciągów przestępstw, przy czym jednego złożonego aż z sześciu czynów, musiało być istotnym czynnikiem prognostycznym, negatywnie świadczącym o skazanym. Z tego względu przynajmniej kara łączna z pkt 6 orzeczona z połączenia kar wymierzonych skazanemu za trzy z czterech ostatnio popełnionych przez niego przestępstw, musiała być ukształtowana surowiej, niż wynikałoby to z dyrektywy zasady częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., II AKa 154/01, Prok.i Pr. z 2002 r. z.4, poz. 26, wyrok SA w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA z 2001 r., z. 2, poz. 5).

Poza tym nie jest tak, że zachowanie skazanego w zakładzie karnym świadczy wyłącznie na jego korzyść dowodząc wręcz jego zresocjalizowania, co zdaje się twierdzić skarżący podnosząc, że „poprawił się zasadniczo”. Było przecież

zmiennym i nie przez cały czas uchodzić mogło za oceniane pozytywnie. Odbywając karę w zakładzie typu półotwartego wykryto przecież w jego organizmie obecność środka odurzającego. Jakkolwiek później przeszedł edukacyjny program profilaktyki narkotykowej, a obecnie ponownie odbywa karę w zakładzie typu półotwartego, w którym funkcjonuje bez zastrzeżeń, nie mniej nie sposób wyłącznie przez pryzmat tych okoliczności, abstrahując zaś od dotychczasowej karalności świadczącej wyraziście o tym, iż przebywając na wolności dość łatwo popadał w konflikt z prawem, premiować go jeszcze łagodniejszym określeniem wymiaru kar łącznych. Tak więc deklarowana w istocie przez skazanego refleksja nad dotychczasowym nagannym trybem życia, w najmniejszym stopniu orzeczeniu kwestionowanych kar łącznych nie mogła się sprzeciwić, gdy wcześniej nie wyciągnął on skutecznie pożądanych wniosków z uprzedniej karalności. Ewidentną jest zatem potrzeba kontynuowania jego resocjalizacji w warunkach zakładu karnego.

Zdecydowanie na aprobatę zasługiwało również przekonanie Sądu Rejonowego o niemożności zastosowania wobec którejkolwiek z wymierzonych skazanemu kar łącznych instytucji warunkowego jej zawieszenia. Jakkolwiek apelujący z tym stanowiskiem nawet nie polemizował, podkreślenia jednak wymaga, iż wielokrotna, powtarzająca się karalność skazanego, wyrażająca się również tym, iż kolejnych przestępstw dopuszczał się on też w okresach próby, dowodząca nietrafności przyjmowanej w nich pozytywnej prognozy kryminologicznej, co też znalazło potwierdzenie w zarządzeniu wykonania wymierzonych mu kar pozbawienia wolności, ewidentnie wykluczała obecnie możliwość przewidywania na przyszłość, iż przebywając na wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Bez takiej prognozy sięgnięcie po warunkowe zawieszenie wykonania kary nie jest zaś możliwe. Nie pozwala na to art. 69 § 1 kk.

Tym samym Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował wysokość i charakter wymierzonych skazanemu przez Sąd Rejonowy kar łącznych w pkt 1 i 6 zaskarżonego wyroku.

Z urzędu nie miał też najmniejszych wątpliwości co do prawidłowości rozstrzygnięcia o karze łącznej z pkt 4. Co prawda Sąd Rejonowy pominął w zaskarżonym wyroku wydanym w dniu 4 lutego 2015 r. zaliczenie na poczet tej kary orzeczonej również z połączenia kary 6 miesięcy ograniczenia wolności okresu jej odbywania w postaci zastępczej kary pozbawienia wolności od dnia 19 stycznia 2015 r. (k. 79), nie mniej dostrzeżenie tego przez Sąd odwoławczy poza granicami zaskarżenia nie nakazywało jego interwencji, skoro brakujące rozstrzygnięcie oparte o art. 577 kpk również dobrze zapaść może w Sądzie pierwszej instancji w trybie art. 420 § 1 i 2 kpk.

Mając na uwadze powyższe, a także nie znajdując innych niż podniesione w apelacji uchybień, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia, Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zasądzając koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez skazanego i złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W konsekwencji objęły one wynagrodzenie należne za obronę w sprawach o wydanie wyroku łącznego z uwzględnieniem podatku VAT.

Zwalniając z kolei skazanego od ponoszenia wydatków postępowania drugoinstancyjnego Sąd odwoławczy kierował się tym, że w sytuacji, w jakiej się on znajduje, a więc gdy od przeszło roku jest nieprzerwanie pozbawionym wolności, a przed nim jeszcze przeszło dwuletni pobyt w warunkach izolacji, poniesienie ich przez niego byłoby zbyt uciążliwe.